

Druha njedžela po tsjóch kralach.

Jana 2, 1—11.

A na tšeczim dnju bě kwaž w Kana Galilejskej, a Jesužowa macž běšče tam. Jesuž pak a jeho wučomnizy běchu tež na kwaž prošeni. A jako wina pobrachnu, džesche ta macž Jesužowa k njemu: Wina nimaju. Jesuž džesche k nej: Žónjka, što mam ja s tobu? Moja šchtunda hiščeje njeje pschischka. Jeho macž džesche k služomnikam: Štož wón wam praji, to činiče. Běchu pak tam ščesč kamjentne wódne korta stajene, po waschnju židowskeho čiščenja, a džechu do kóždeho dwě abo tři měry. Jesuž prajesche k nim: Naliječe te wódne korta s wodu. A woni je nalachu hač do wjercha. A wón džesche k nim: Čžerpaječe nětk a pschinječe braschny. A woni pschinjeběchu. Jako pak braschka wopta to wóno, kotrež běšče woda bylo, a njewjedžische, swotkal je (či služomnizy pak wjedžichu, kiž wodu čžerpali běchu), jatwola braschka nawoženju a džesche k njemu: Kóždy dawta pschi prjódku dobre wino, a hdyž šo šu napili, tehdom to šlabsche; ty šy to dobre wino hač šem šchowal. To je přeni zejch, kotryž Jesuž sežini w Kana Galilejskej, a šjetwi šwoju kražnosč. A jeho wučomnizy wěrjachu do njeho. Šamjeń.

Lubosnišče město nihdže na šemi njeje, hačž pobožny, ščesčžijanski dom. Tu šo najwutrobnišcho s wješelym šobu wješela a s plakaznym plakaja. Šdyž je šwět nam rany nabiš, hdyž čžežke starosče wutrobu čžiščeža a wóčžo w šylšach šteji, nihdže na šwěčeje njeje žaneho města, hdyž bychu rany tak lohko šo hojike, starosče tak lohko šo s wutrobny braše, šylšy tak lohko šo šetrěwale, kaž w domje a w towarštwje najlubšich, kiž je miły Bóh nam do